

Бліц-інформ

Честь живим і загиблим героям

Обласній бібліотеці ім. В. Короленка відбувся літературно-мистецький захід «Вічна слава безсмерту хороших, які кличуть на подвиг живих!» Завіти до бібліотеки ветеранів та діти Другої світової війни, колишні малолітні в'язні-жертви нацизму, учасники АТО та їхні сім'ї.

Не залишила байдужими присутніх розповідь голови Чернігівського обласного відділення Української спілки в'язнів-жертв нацизму Ніни Володимирівни Зубок про своє дитинство, проведене в концтаборі Німеччини. За словами Ніни Володимирівни, її восьмирічною дівчинкою вивезли до Німеччини, і вона більше двох років перебувала в концтаборі. «Німцям потрібна була чиста, молода кров для їхніх поранених, і вони брали її у дітей», — згадує Ніна Володимирівна.

Подружжя Анатолій і Тетяна Мазури зберегли душевні листи з фронту — трикутники, які писав своїй дружині Олені та дочці Лідії батько Анатолія Мазура. Іх зачитала присутнім Тетяна Петрівна.

Про війну на Сході України розповів боєць Національної гвардії, учасник АТО, молодший сержант Володимир Мамчур. Він з жалем згадав місцеве населення, яке перетворилося на внутрішнього ворога і з яким так нелегко налагоджувати відносини.

Артистка обласної філармонії Тетяна Олійник, мати п'яти синів, один з яких воює на Сході, виконала пісню «Молитва за Україну», якою розчулила гостей заходу.

Обласна бібліотека ім. В. Короленка вже зібрала кілька сотень книг для українських військовослужбовців до Всеукраїнської акції «Бібліотека українського воїна». У читальній залі представлена виставка foto «Добрий світ» за службового журналіста України, члена Національної спілки фотохудожників України Юрія Хромушкина (м. Луганськ).

Творчість архітекторів Чернігова

У виставковій залі Чернігівської обласної організації Національної спілки художників України вперше відкрилася виставка архітекторів Чернігова.

Представлені не тільки архітектура, а й живопис. Керівник проекту — Віталій Травка.

Спілка архітекторів Чернігівщини на теренах України не пасе задніх. Чотири побудовані ні об'єкти за останні чотири роки зайняли третє і друге місця по Україні.

Серед глядачів на виставці були і викладачі та учні Чернігівської дитячої художньої школи, які свого часу виховали та підготували шість студентів-архітекторів із живопису та графіки.

На виставці — роботи близько 40 учасників.

Книжкова весна в Корюківці

Корюківська міська молодіжна організація «Альтернатива» за участі центральної районної бібліотеки провела культурно-просвітницьку акцію «Читай українське». Мешканці й гості міста познайомилися з новинками літератури, придбали книжки.

Працівники центральної книгохріні провели читай-ямарок «Книжкова весна в Корюківці», бліцопитування «Що таке бібліотека», презентували добірку сучасної української літератури. Особливу популярність мала викладка «Квітневий розмай літераторів Корюківщини» — з творчим доробком Віктора Божка, Ганни Пономаренко, Ігоря Халімана, Сої Шматок, інших письменників краю.

Районна дитяча бібліотека організувала на ярмарку майданчик «Книга скликає друзів». Кохан мандрівник по книжковому царству зміг поспілкуватися із друзями, а також насолодитися гарною українською музикою.

Віктор ТАТАРИН

Надзвичайно низька повінь. Так чи не крадуть воду Десни?

Весняна повінь на Десні завершилася, фактично непомітно. Хоча в гарні роки саме «на Григорія», тобто на початку травня, був її пік.

За повідомленнями гідрометеорологічних служб, на Десні і її притоках це була найменша за рівнем повінь за всі останні 130 років спостережень. Річки залишилися у своїх руслах, ні про який вихід Десни на довколишні луки, оновлення їх, наповнення свіжою водою придеснянських озер не йшлося й близько. Для мешканців придеснянських сіл Чернігівщини це просто біда. Та й в інших районах області відчувається маловоддя, адже екосистеми тісно пов'язані. У районах різко змілі озера, ставки, деякі взагалі висихають, як і криниці.

Наша газета в № 51 надрукувала публікацію «Чи крадуть воду Десни?». У ній ішлося: те, що на Десні другий рік підряд нема нормальної повені, окрім природних причин, може бути пов'язане й з іншим. Люди називають причинами дві причини. Перша — скидання води на Дніпрі, нижче Києва, вниз по водосховищах. А оскільки Десна впадає в Дніпро саме під Києвом, це «витягує» весняні води з нашої ріки. Друга можлива причина — забирання води з Десни для водосховищ у Смоленській і Брянській областях Росії для виробничих потреб.

Хотілося, щоб українське Міністерство екології внесло ясність щодо цих чуток. Неваже катастрофічно низькі повені на Десні — це щось природне?

Палаюча Чернігівщина:

два місяці пожеж, жодного покараного?

Березень і квітень Чернігівщина палаала у вогні безглазих пожеж, викликаних підпалом сухої трави, бур'янів. Головна проблема — безкарність палів. Звісно, була малосяжна зима, суха весна. Однак ніколи ще цих дикунських пожеж не було в такій кількості. Нечасті дощі ненадовго припиняли це, але лише підсихало — і знову палахотить. Уперше дійшло до того, що в таких «саморобних» пожежах гинули люди — кілька осіб в области загинули при випалюванні рослинності.

Палало по 15 — 20 і більше пожеж щодня, а загалом за весну їх були сотні. Горіли житловій господарські будівлі, цілі невеликі села. Важко полічити колосальні збитки від цих пожеж. А ще — величезні втрати пожежної служби на їхнє гасіння.

Наприкінці квітня — на початку травня почали вже горіти ліси. Катастрофічна пожежа в лісах поблизу Чорнобильської зони стривожила всю країну, а це ж зовсім близько від Чернігівщини. Та й по нашій області за якіс кілько днів кінця квітня в лісових масивах виникла 35 пожеж, під час яких вигоріло майже 95 га сухого настилу. 28 квітня біля сіл Ведильці, Деснянка, Новий Білоус та селища Седнів Чернігівського району в лісах «Чернігіврайагролісгоспу» стались пожежі сухого настилу на загальній площі майже 10 га. Ще одна пожежа на площі 1,5 га виникла на території «Ніжинрайагролісництва».

Умисні підпали — кримінальний злочин. Але й підпали через необережність повинні сурово каратися, бодай адміністративно, штрафами. За наявності півтисячі лише тих пожеж, які виникли після спалювання рослинності, по області за всю весну не покарано жодного палія, хоча б штрафом. Принаймні щось не чути про таке покарання. І це при тому, що в нас кілька державних служб, які повинні боротися з підпалами, карати паліїв. Прокуратура, в тому числі природоохоронна. Міліція. Державна служба з надзвичайних ситуацій. Екологічне відомство. Санітарна служба. Охорона лісових масивів. Служби пожежі палають.

Щорс: тиражована неправда

Ухвалення Верховною Радою чотирьох законів про декомунізацію нашої держави викликало переполох у прихильників комуно-тоталітарного минулого, які ще не перевелися, в тому числі серед посадовців Української держави. Приклад цього — реакція деяких чиновників міста Щорса. Це старовинне місто мало називати Сновськ. І ось у радянські часи, коли творилися комуністичні міфи, його перейменували на честь уродженця міста, відомого більшовицького діяча Миколи Щорса. Того самого, що вірно служив Московській комуністичній імперії, нинішній незалежній Україні, щоб знову приєднати її до Росії.

Положення нового закону про заборону і ліквідацію комуністичної символіки, згідно з яким доведеться перейменовувати Щорс іскоріше за все повернути йому історичну назву Сновськ, злякало апологетів Московщини. Дивного в цьому нема, адже це один із північних, свого часу досить русифікованих і комунізованіх районів області, що й на кордоні з Росією. Не марно в центрі міста досі боввані величезні пам'ятників Леніну, один з останніх в області. А ще в місті досі є вулиці імені Леніна,

того таки Щорса, Рози Люксембург та інших «видатних земляків».

І ось що заявили стосовно перейменування міста деякі чиновники. Директорка місцевого музею Щорса — проти переименування, бо це, значить, наша історія (начебто до Щорса у міста історії не було). І заявила, мовляв, Щорс загинув у 24 роках і що він визволяв Україну від німецьких окупантів. Що він загинув у 24 — правда, але це напівлігрова. Директорка мала б додати, що загинув Щорс не від кулі петлюрівського війська, як нам торочили десятиліттями, а був убитий чекістом, за наказом більшовицької Москви. Тобто знищений тим режимом, якому служив. А щодо «звільнення» від окупантів, то це взагалі абсурд. Неваже очільниця музею не знає, що німецькі війська були на території України, згідно із домовленістю з урядом гетьмана Скоропадського, лише з весни по листопад 1918 року. 11 листопада 1918 року Перша світова війна завершилась поразкою Німеччини, якій стало не до «окупації» чужих територій. Щорс же загинув у серпні 1919 року, і весь кінець 1918-го та наступний рік боровся не проти «німецької окупації», а проти

Української Народної Республіки. Якщо директорка музею не знає цих шкільних істин, вона погана директорка. Якщо знає і таке говорить, тоді ще гірше.

Ще далі пішла секретар Щорської міської ради. Вона, бідкаючись про «численні клопоти» з перейменуванням міста чи вулиць, добалакала до того, що, мовляв, мешканці доведеться «міняти паспорти». Це вже або повне невігластво, або зліса дезінформація. Жодним положенням згаданих законів не передбачено при перейменуванні міст, вулиць громадянам міняти паспорти. Неваже цього не знає секретар міської ради, представник української влади?

Залишається додати, що ці одкровення надруковані величезним тиражем у газеті, одним із засновників, тобто господарів, якої є Чернігівська обласна рада.